

Reportage

- några stilprov att inspireras av -

Mr Smith tittade i dag uppför hisstrumman på Grand Hotel för att se om hissen var på väg ner. Det var den. Han var 43 år.

Show! Don't tell.

(Kanske Ernest Hemingway)

Efter dukningen skickade Anna mig upp på kamrarna att städa:

- D'ä din städvicka. Ta skyffel och borste med opp och en trasa te damma me. Vi brukar ta disktrasan när den inte behöfs här.

- Disktrasan! jag stirrar i en absolut obetvinglig häpnad och förskräckelse på henne och får till svar en fullständigt oförstående blick.

- Disktrasan ja! Jag behöfver'na inte ännu, sir du, så du hinner nog me' å damtörka. När jag vill ha'na så skriker jag väl förresten. Du behöfver inte göra't så förbaskadt väl heller, ska jag säga dej (detta med förtroligt halfhög röst), di tittar inte så noga etter.

Hvarmed hon vrider ur och slänger till mig disktrasan, som efter hvad jag sedan upptäckte var en institution af den mest otroliga och häpnadsväckande användbarhet. Den var tvättlapp åt barnen, med den torkades golfven om det spilldes något ut, med den dammades det, med den --- men det kan inte räknas upp allt.

- Fötter, säger jag. Stora, sega, slitstarka fötter. Helst med griptår och sugplattor. Fantomfötter.

För det är vad som slår en när man konfronteras med ett par decenniers reporterliv. Kors vad man har *stått*. Och gått. Och gått och stått. Och trampat.

Han rakade sig utan tvål och med ett rakblad som var två månader gammalt, knöt sin slips så att hålen i den inte syntes och stoppade omsorgsfullt tidningspapper i sina skosulor. Till slut, när han var färdigklädd, tog han fram en flaska bläck och svärtade huden på vristerna, där den lyste igenom strumporna. Man skulle aldrig ha trott, när det var klart, att han nyligen hade sovit under broarna över Seine.

Men det finns godståg och godståg. Det finns godståg som anses så likgiltiga att de kopplas in på stickspår vid järnvägsknutarna, glöms bort eller nonchaleras och får stå där några dar innan de skickas vidare. Dessa tåg kommer i regel oanmälda ur natten och behandlas av tågklarerare och järnvägsmyndigheter med den aktningsvärda motvilja som ju alltid möter den objudne.

Ett stort grönt saftigt äpple, ett av Tysklands största äpplen. Det blir alldeles tyst i kupén och det är äpplet som gör det, det är så ont om äpplen i Tyskland. Och äpplet ligger där på handflatan och kan inte annat, men så slocknar lampan och i den andlösa tystnaden efter mörkret hörs det förfärande tydliga ljudet av ett bett, den unga kvinnan har bitit i sitt äpple. Det surrar från lampan igen och så ligger äpplet som nyss, klart belyst i handen. Hon lyser noga på bettet, granskar det i skenet från lampan, det är ett utmärkt bett, ett bett som man blir hungrig av. Och det är förfärligt så länge detta stora äpple och denna andlösa tystnad räcker. Den unga kvinnan med sina goda tänder som hela kupén känner lyser på äpplet varje gång hon har bitit i det, kanske för att konstatera hur lätt materien besestras.

I snövita kalsonger, med bomullstussar mellan de blödande läpparna och med en basker på huvudet sitter han framför spegeln i sin loge. Han har just duschat och bytt. Svetten har ännu inte kommit tillbaka. Han verkar ganska trött. Han håller munnen alldeles stilla, läpparna liksom stela. För tjugo minuter sedan slutade han med fyra korus på St Louis Blues. Hur många korus på St Louis Blues har han spelat i sitt liv? Hur många sneda speglar har han tittat i? Hur många speglar har sett hans såriga läppar, de blodfärgade bomullstussarna?

Jag sitter mitt emot honom och säger något meningslöst om trötthet och är ni inte trött och blir ni inte trött och är det tröttsamt. Han svarar inte. Han grymtar. En grymtning som inte säger ja eller nej. En grymtning som miljoner människor skulle känna igen. Det finns två sätt att intervjua jazzmusiker på. Det ena är att låtsas som om dom vore betydelsefulla. Som att till exempel fråga vad dom vill med sin musik. Det andra är att låtsas som om man samlade frimärken och fråga vem som spelar trummor i inspelningen med Keg Johnson och Pops Foster. Det är heller inte intressant. Men nåt måste jag ju fråga om så jag säger ingenting.

Inte han heller.

Utifrån kommer en matt applåd. Cykelflickan har slutat. Nåt måste jag säga. – Säg – kort paus – Ni har hållit på länge nu.

Grymtning.

En stad av rök och sol, där den gråa beläggningen på tegelfasaderna känns verkligare än tegelstenen innanför. Trädens grenar är kala och dimlikt vita, som om de var täckta med mögel. Människornas ansikten är färglösa. Här i Duisburg finns det inte verklig himmel, bara de skälvande röda nyanserna på nätternas moln.

Fabriken, August Thyssen Hütte AG, är större än staden. En omättlig bläckfisk, som sträcker fram sina fångstarmar genom alla gator och pressar in dem mellan hyreshus och affärskvarter.

Ankomst till ett öde land.

Den fabriksanläggning där jag ska anmäla mig består av kilometerlånga byggnader utan fönster.

**COLOUR
PEOPLE
ACTION**

(Staffan Heimerssons favoritcitat)